

SZÉKELYHIDI ZSOLT

Pity

*Gyerekkor-láncom,
fejfedő-táncom
fűhullva, járom-
csontra húzom,
s egyet Tiédre.
Beleér szembe,
beleszó fülbe
levelet, szárat,
megfonunk százat,
futjuk a házat
körbe-körül.*

*Körbe-kör,
sár-sárga
virágja százszámra
változik
ezüst-ernyőkké.
Szirmai nőkké,
férfivá magjai
szállnak a szélben.
Fújjuk az égre,
hullik le rád,
s jókedv lesz mellé,
ha melledhez ér,
amit félbetakar
kibomlott ruhád!
Láncfüvek nyarait
felejtjük már
felnöttes, városi,
szürke borbárban,
de italos éjbe
szelelő kertek
mentén hazafelé
néha észbe kapunk,
s lopva belefújunk
az égbe, s várjuk,
hogym valami visszaérjen.*